

Der bruges jo mange fine ord som foreningsfrihed, menneskerettigheder som rambuk mod den danske fagbevægelse og aftalefriheden, og jeg vil også sige imod arbejdsgiverne. Man bruger ord som fagforeningstvang og udlægger spørgsmål om eksklusivaftalerne som et spørgsmål om snævre fagforeningsegoistiske interesser. Det er fuldstændig misvisende, når man ser på, hvor mange der i virkeligheden er omhandlet af eksklusivaftaler, og hvor mange arbejdspladser der er på arbejdsmarkedet.

Der er jo mange muligheder for dem, der sådan set ikke ønsker at arbejde under eksklusivaftaler, dvs. under uorganiserede arbejdsgivere, hvor der er en sikring for, at man har sin løn og dermed også den velfærd, som det danske samfund bygger på.

Kl. 12.45

Jeg vil derfor sige, at det, der her er lagt op til, og som jeg også sådan fornemmede, der lidt var i Venstres og beskæftigelsesministerens måde at argumentere på her, står fuldstændig som en kynisk spekulation i, hvordan man måske i det her land kan få fremmet den uorganiserede arbejdskraft, så man kan være med til at undergrave løn- og ansættelsesforholdene for brede grupper af danske lønmodtagere. For det, vi har set, er sådan set, at man jo står parat til at undergrave det system. Vi har jo set, hvordan arbejdsgivere kører frem og siger: Hvis ikke I vil gå ned i løn, ja, så kan vi ikke klare os. Derfor må jeg sige, at det værn, der ligger her, sikrer, at vi har den stabilitet på det her arbejdsmarked.

Jeg er da også glad for, at den erkendelse kom frem, da vi diskuterede, hvordan vi nu skal forholde os til EU-udvidelsen mod øst, at her var det nødvendigt, at fagforeningerne var med, ligesom der blev sagt, dengang man indgik en arbejdsretsaf tale, hvor man vedtog nogle forpligtelser over for hinanden, at man ville overholde overenskomsterne, og at der også var en pligt fra fagforeningerne til, at de ville overholde overenskomsterne.

Dengang blev der fremført: I kan jo ikke ordne det forhold med de uorganiserede arbejdsgivere. Jeg synes, at fagforeningerne og den organiserede arbejdsgiver har vist hinanden i kraft af den danske model, at det her har vi været vældig gode til at håndtere. Faktisk findes der jo ikke noget samfund, hvor lønmodtageren har en større tryghed og bedre ansættelsesforhold, end vi har i Danmark. Man kan måske kigge lidt på de nordiske lande og så sige, at den her udvikling har bredt sig til de nordiske lande.

Vi har da også fulgt hele debatten og mener sådan set, at med de lovændringer, der er lavet gennem tiden, har vi været i stand til at kunne håndtere det på en sådan måde, at det ikke har anfægtet muligheden for at kunne håndtere de uorganiserede arbejdsgivere. Men hvis det her forslag blev vedtaget, så blev der virkelig krig på arbejdsmarkedet, og hvem kunne tjene på det? Det var der ingen, der kunne. Arbejdsgiverne ville være taberne; lønmodtagerne ville være taberne.

(Kort bemærkning).

Mogens Nørgård Pedersen (KD):

Nu siger hr. Ole Vagn Christensen, at forslaget her har holdt kobberbryllup. Jeg må jo bare konstatere, at nogle af de holdninger, som hr. Ole Vagn Christensen fremfører, vist har holdt krondiamantbryllup. Men det er så en helt anden sag. Vi lever altså i en anden tid end der, hvor fagbevægelserne er opstået.

Men kunne hr. Ole Vagn Christensen ikke i det her forslag, som jeg erkender er en genfremsettelse, påpege, hvor det er imod fagbevægelsen. Det her er imod den danske fagbevægelse, siger hr. Ole Vagn Christensen. Hvor?

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Det vil jeg meget gerne.

En undergravning af det danske overenskomstsystem rammer fagforeningsmedlemmerne og rammer de organiserede arbejdsgivere, for de udsættes for et væsentligt pres fra de uorganiserede. Hvis det er det marked, man vil have frem, så er det, jeg siger, at så har det som konsekvens, at det rammer fagbevægelsen.

(Kort bemærkning).

Mogens Nørgård Pedersen (KD):

Så må jeg altså forstå det sådan, at trygheden på det danske arbejdsmarked for, jeg ved ikke, måske knap 3 millioner lønmodtagere ligger i, at 220.000 medarbejdere eller lønarbejdere er omfattet af eksklusivaftaler. Det er dog trods alt en stor vægt at tillægge 220.000 lønmodtagere, at deri skulle trygheden ligge. Er det ikke rigtigt?

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Det er ligeegyldigt, hvor lille eller hvor stor gruppen er, hvis den først får lov til at undergrave. Man kan jo bare kigge på de danske mælkeproducenter, hvordan de i dag går ud og demon-